

TP MONITOR

Cena výrobků prodávaných do skupiny se ztrátou je rizikem

V případě, kterému bychom se v tomto vydání rádi věnovali, se správce daně v rámci daňové kontroly zabýval tím, jaké ceny stanovil výrobce za výrobky dodávané v rozhodném zdaňovacím období roku 2008 svému jedinému odběrateli - spřízněné společnosti ze skupiny podniků. Problematika byla v konečné fázi posouzena **Nejvyšším správním soudem (5 Afs 194/2015)**, který s postupem správce daně souhlasil.

Předmětem daňového řízení bylo posouzení, zda výrobce dodržel zákonnou podmínku uvedenou v § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, podle níž ceny sjednané v obchodním vztahu při prodeji výrobků jedinému odběrateli – majetkově spojené společnosti, odpovídají cenám, které by byly sjednány nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek (tzv. princip tržního odstupu), resp. zda byl případně zjištěný rozdíl v cenách uspokojivě doložen. Správce daně dospěl k závěru, že výrobce uvedenou podmínku nedodržel, a proto provedl úpravu výrobcem stanovené ceny, a to s ohledem na zjištěné cenové rozmezí.

Pro upřesnění je zapotřebí uvést, že hlavním předmětem činnosti stěžovatele byla výroba kabelových sad a komponentů pro motorová vozidla podle určené specifikace, z odběratelem poskytnutého materiálu, v požadované kvalitě a termínech, a to na základě „Smlouvy o výrobě ve mzdě a dodávkách kabelových sad a komponentů“ uzavřené mezi výrobcem a odběratelem.

Výrobce předložil správci daně Dokumentaci k převodním cenám, v níž se z uvedené definice funkcí a rizik podniku odvozuje, že **ceny fakturované odběrateli měly být stanoveny tak, aby pokrývaly veškeré náklady s následným připočtením ziskové přírážky**. Takto uplatněná cena mezi výrobcem a odběratelem tomuto skutečně odpovídala, když vycházela z výše nákladů vynaložených stěžovatelem na výrobu ve mzdě (resp. nákladům vynaloženým na výrobní činnost stěžovatele) s připočtením ziskové přírážky (podle metody náklady a přírážka). V roce 2008 však bylo z těchto zakázek dosaženo ztráty, která byla dle tvrzení výrobce důsledkem finanční a hospodářské krize. Ta měla za následek snížení objemu výroby, zvýšení fixních nákladů a negativně se v tomto směru projevil rovněž vývoj kurzu Kč/EURO.

Správce daně pro určení správnosti ceny primárně zkoumal ekonomické údaje srovnatelných, náhodně vybraných, nezávislých společností, konkrétně jejich tržby, provozní náklady a hospodářské výsledky. Z těchto údajů poté vypočetl fiktivní marži, kterou podle jeho názoru dosahovaly nezávislé společnosti. Správce daně nezkoumal (a ani nemohl zkoumat) ceny, za které nezávislé společnosti prodávají svojí produkci, neboť tyto ceny nelze z veřejně přístupných zdrojů zjistit, avšak v podstatě dospěl k závěru, že pokud nezávislé společnosti vykázaly v roce 2008 lepší hospodářské výsledky než kontrolovaný výrobce, musely mít jinak stanovené ceny než on.

Co se týká metody stanovení převodních cen, bylo správcem daně konstatováno, že **s ohledem na postavení výrobce ve skupině podniků a rozložení funkcí mezi výrobcem a odběratele, dává metoda nákladů a přírážky smysl**. Je to totiž právě odběratel, který určuje podmínky dodávek zboží co do množství, kvality, druhu, jakož i odbytu výrobků (a nese tak rizika spojená s těmito činnostmi), zatímco výrobce plní pouze funkci výrobní (a nese rizika související jen s touto funkcí).

Ovšem při hodnocení výše nákladů uplatněných při stanovení ceny uvedenou metodou, došel správce daně k závěru, že **z provedené srovnávací analýzy** charakterizující funkce a rizika výrobce ve vztahu k odběrateli je zřejmé, že **podnikatelským rizikem výrobce bylo pouze riziko plynoucí z výroby pro odběratele** a z realizace zakázek. Z povahy věci je pak zřejmé, že na deklarované (krizí způsobené) zvýšení fixních nákladů výroby nemohl mít výrobce jakýkoli vliv a toto nijak nezavinil. V takovém případě, dle názoru finančního úřadu, **nelze po výrobcích požadovat, aby zvýšení fixních a ostatních jím nezaviněných nákladů nesl sám**. Proto byla cena výrobků správcem daně stanovena – pomocí výpočtu při zohlednění všech nezaviněných (zvýšených) nákladů, a to na základě logické a racionální úvahy a ekonomické zkušenosti.

Poněvadž stěžovatel v daňovém řízení nesdělil výši ziskové přírážky, byla zisková přírážka správcem daně stanovena vyhledáním srovnatelných údajů obdobných podniků v databázi AMADEUS.

Březen 2017